

Kiadóhivatal:

Kaposvár, Teleky-utca 9.

Ide ezimezendők az előfizetési pénzek, hirdetések és nyiltéri közlemények.

Előfizetési díj:

Egész évre 4 frt
Félévre 2 " " " " " "
Negyedévre 1 " " " " " "

Egyes szám ára 10 kr.

Szerkesztőség:

Kaposvár, Teleky-utca 9.

Ide küldendő a lap szellemi részét illető minden közlemény.

Bérmertetlen küldeményt nem fogadunk el.

Kéziratokat vissza nem adunk.

SOMOGYI ÚJSÁG

MEGYEI- és HELYI-ÉRDEKŰ, VEGYESTARTALMU HETILAP.

Megjelenik hetenkint egyszer: szombaton

Felelős-szerkesztő: ifj. Nagy Ferencz.

Az aratás.

Vigan folyik a munka, itt az aratás, mit oly nehezen, remény és félelem között várt a gazda. A tavasz szép termést ígért, — vetéseink szépek voltak. De jöttek a júniusi nagy és gyakori esőzések, többször jéggel és záporral, hála isten azonban ezek minket megkíméltek.

Izzad a homlok, folyik a veríték.

Fémlik a kasza és a sarló, — szaporodnak a kévék, emelkednek a keresztek.

A rozs már nagyrészt learatva, a buzát is már aratják. Panaszra nincs nagyon okunk. A rozsda nem tett annyi kárt, mint hittük.

A tavasziak is elég jól indultak.

A kapás növények is szépek, — a gyakori esőzés sokat használt nekik. Gyümölcsünk is van elég, sőt azt mondhatjuk, hogy sok is.

A szőlők is szépen mutatnak.

Szóval legalább is jó közép eredményű lesz az aratás.

De most másról is óhajtunk még szólni.

Gazdáink részint szükségből, részint tulbuzgóságból a termő területeket nyakra-főre vetni szokták s a talaj minősége szerint még a hármas rendszert is mellőzik.

Ez tulhajtott művelés.

Nem szólnak a magasabb kultur művelésről. Öntözés, alagcsövezés nálunk még nem fizetné ki magát, — ennek létesítése sok akadályba ütközik.

De igen is ama balnézet ellen akarunk felszólalni, hogy legtöbbször a gabnatermő területet folyton nagyobbitják s ebben vélik gyarapodásukat, boldogulásukat föltalálhatni.

Pedig, ha gabnatermelésünket fokozni akarjuk, akkor termelő területünk megszorítását, nem pedig nagyobbitását kell eszközölnünk, mely első tekintetre bármily különösnek látszik, mégis igaz.

Ha visszagondolunk a 30 vagy csak 20 év előtti Somogyvármegyére, meg kell borzadnunk magunk előtt, még ilyen 20—30 év s ezzel a szép vármegyével nem igen dicsekedhünk.

Rengeteg erdőink voltak, ma temérdek buzát teremnek az igaz, de

hajdina is kiabálja benne egymást, ha ez uton haladunk.

Berkeink most is vizesek, elég takarmányt nem teremhetnek.

Rétjeink kiterjedése kevés, sok birtokos panaszt hallottuk e miatt.

Igen, de akkor állattenyésztést mivel folytatunk. Kipusztítjuk a marhaállományt, csak a legszükségesebbre szorítkozunk.

De akkor a föld vesztett ereje honnan pótolatik?

Sehonnan!

S épen ez az oka, hogy a nagyobb terület sem ad mennyiségileg oly termést, mint a minőt kisebb területen is produkálhattunk volna okoszerű gazdálkodási móddal s ez a nagyobb mennyiségű takarmány termelés.

Ily módon földeink termőképességét fokozzuk s ha a mostani állapottal szemben talán — a mi alig hihető, apadás állana is be, ezt bőven kárpótoljuk a baromtenyésztésből nyert jövedelmeinkből.

A külföldi piacok reánk nézve úgy sem nagy előnyt biztosítanak gabnákivitel tekintetében, míg a hus szükséglet folyton emelkedik, ugyanazért baromtenyésztésre kedvünk méltán lehet.

Ez volt különben nekünk mindig a bajunk.

Lutritunk folyton.

Mindenünket a föld termésére raktuk fel s ha rosszul ütött ki, megbénultunk egészen, úgy hogy két-három év jó termése sem hozott helyre bennünket.

Nálunk a magtermelés rizikó.

Sok mindentől függ a gazda reményének megvalósulása; míg ha állattenyésztéssel kapcsoljuk össze, teljesen értéktelen termésünk nem lehet, a csorbát pedig könnyen helyrepótoljuk a barom tenyésztésből.

Nézzünk csak kissé körül polgárainknál. A birtokrendezés alkalmával, sőt azután is nagyon sok embernek szája ize szerint történtek a legelő felosztások s vármegyénk igen sok községében teljesült is. Ma ott nagyobb a terület, mégis már kevesebb a termés, azonkívül emezeknek vagyona van marhaállományukban, nagyobb szükség nem érheti őket, míg amazok drága kamatu kölcsönre szorulnak, melyet a kevesebb gabonából is ki kell

fizetni, ha pedig nincs termés, dobra kerül az apai örökség.

S a milyen kicsinyben, olyan nagyban is.

Hála az égnek, nekünk még vanak kitűnő gazda nagybirtokosaink is, de azoknál az állattenyésztés is nagyban kultiváltatik, — s annak szükségességét mindegyik bizonyítja.

Gondolkodjunk e fölött, mert a Balaton melletti homok, a hegyes-völgyes Sziget vidék és Zselicz, s a Drávántuliak versenye erre előbb utóbb megtanítanak bennünket.

Lelkészek nem lehetnek tanítók. Sok helyütt érvényben van az a szokás, hogy a lelkészek egyuttal tanítói funkciókat is teljesítenek. A kultuszminiszter ujabban elrendelte, ezuttal csak azok a lelkészek taníthatnak az iskolákban, akiknek erre külön engedélyük lesz.

A husz- és négykrajczárosok bevonása. A pénzügyminiszter a koronaérték megállapításáról szóló 1892. évi 17-ik törvényezik alapján a következőket rendelte el:

1. Az ausztriai értékű 20 krajczáros ezüst váltópénz és 4 krajczáros rézváltópénz 1895. évi január hó 1-ével törvényes forgalmon kívül helyeztetik. Ezek az érmeek ennélfogva a magánforgalomban már csak bezárólag 1894. évi december hó 31-éig fogadandók el. — 2. A jelen rendelet életbelépte napjától fogva a m. kir. állami pénztárak és hivatalok a náluk meglevő, vagy befolyó ausztriai értékű 20 krajczáros ezüst váltópénzt és 4 krajczáros rézváltópénzt többé ki nem adhatják. A m. kir. állampénztárak és hivatalok azonban ezeket az érmekeket bezárólag 1895. évi december hó 31-ig tartoznak névértékben, fizetesképp 5 frtig, beváltásként a váltópénztárak korlátlanul elfogadni. Váltópénztárakként működnek: a m. kir. központi állampénztár, a budapesti és zágrábi állampénztárak, a debreczeni, eszéki, fiumei, győri, kassai, kolozsvári, nagy-szebeni, pozsonyi, szegedi és temesvári m. kir. adóhivatalok. Ezen kívül fel van hatalmazva minden pénztár, hogy meglevő készletére és saját szükségletére figyelemmel váltásokat eszközöljön. 1895. évi december hó 31-ike után ezeket az érmekeket az állampénztárak és hivatalok sem névértékük, sem anyagértékük megértése mellett el nem fogadhatják és 1895. évi december hó 31-ével az államnak mindennemű beváltási kötelezettsége ezeket az érmekeket illetőleg megszűnik. — 3. Jelen rendelet 1894. évi július hó 1-én lép életbe.

Syracusa.

Siciliának ez ősi régi városát melynek falait már három ezer év óta lecsalják a Földközi tenger hullámai többnyire csak Európa nyugati államainak hajói keresik fel. — Londontól egész Párizsig Syracusán át vezet a tengeri út nyugat Afrikába, majd egész Ázsiába.

Syracusa hatalmas kikötőjébe azonban naponként érkeznek a földgömb legtávolabbi részéről is hajók. Mintegy a világbékét látja az ember itt megvalósítva. Németország hajói békében horgonyoznak a francziák elegáns hajói mellett, a világ összes lobogóit barátságosan lebegtetni a szellő a magas árbócokon.

És ezt a várost az egykori zsarnokok ősi fészket, a mult télen belső zavarok háborgatták!

De hát az időjárás meglátszik az embereken is. Az idei tél eltévedt rendes utjáról és cmeut nyaralni a narancsok és citromok hazájába. A fagyos szelek bebarangolták a déli vidékeket. Az emberek dideregvé huzzák meg magukat, füleikben helyet kellett szorítani a kályhának is.

Megesett, hogy a jó syracusaiak is hóra ébredtek fel ki veheti tőlük rossz néven, hogy didergésükben egy kis nyugtalanság szállta meg őket.

A Carola gőzhajó már három napig ringatott bennünket a végtelen vizeken mikor hatalmas fűtytyével jelezte, hogy Syracusába értünk. Örömmel siettem a hajó földéltet, mikor egyszerre azonban hatalmas ágyudörgés recsegettette meg hajónk ablakait. Eleinte azt gondoltam hogy a mi hajónk tiszteletére dördültek meg az uchatások, — mert az ember a tengeren sok mindent elgondol — de az ágyuk folytonos bömbölése hamar kiábrándított feltevésemből.

Sicilia partjait a téli zavargások miatt körül uszkálták az olaszok flottói és torpedói. Syracusa falainál is ott meredeztek ezen szörnyetegek, melyek közül egyik-másik beillett volna egy kisebb szigeteknek. Éppen a mi megérkezésünkkel váltották fel egymást a hadi hajók, melyek 24—24 ágyú lövéssel üsztelegtek egymásnak. Majd a katonák zenekar rázendítette az olasz himnusz, mi közben ezen vérszopó czápák lassu méltósággal megindultak Palermo felé. De a tüntetők sem hiányoztak a partról. A munkakerü-

lőket, meg az inas gyerekeket hamar odaesdítették az ágyudörgések, meg a katonazene, kik evviva Sicilia, meg jóízű hahotával viszonzották a bömbölő ágyuknak. — Így tüntetett ott a csöcselék!

Az ágyuk dörgése, meg a csöcselék lármája között eleinte tétoztam, hogy kiszáljunk-e megtekinteni Syracusát, mely régi görög és római régiségeken kívül déli növényzetével is gyönyörködteti az utasokat.

Feleségem azonban aligvárta hogy láthassa a karesu palmafákat a nyíló virágokat, a házak kéményeibe kapaszkodó virágzó pelargonákat melyek csábítólag kacsingáltak reánk, a kívánsi idegeinkre.

Rösteltem elárulni, hogy félek kiszállani, de a véletlenség kisegített zavaromból. A tüntető csöcselék megpillantotta hajónkon a magyar lobogót, mire egyszerre ezer meg ezer torok kiállt: evviva Ungheria (éljen Magyarország.)

Tehát nem fojtanak meg a városban gondoltam magamban, s azonnal beleültünk hajónk körül ácsorgó esolnakok egyikebe, s gyorsan a parton termetünk.

Először a vidéket óhajtottuk látni.

Beültünk egy nyitott fiakkerba, a kocsisnak csak annyit mondtam hogy a narancs- és citrom erdők között hajtsan a görök és római színházakhoz a Dionysius fülének nevezett barlanghoz és a katakombákhoz.

Eanél szebb uton nem mentünk soha sem. Sicília buja földjében a növények élete egészen más mint máshol. A kerteket óriási kaktusok kerüik, melyek ember vastagságu ágakkal fonyódnak egymásba. A narancs erdők meg görnyedeztek hatalmas sulyuk alatt. Mi januárban az igazi narancs szüretkor jártunk a syracusai narancseredőkben. Az idei narancsszüret a éendkívüli időjárás dacára is jól sikerült. Egy-egy fa átlag két métermássa narancsesal. kedveskedett gazdájának. A sicilai földes urak azonban nem elégsznek meg, ha zsiros földjük csak narancsot terem. A narancs fák között januárban javában virágzott a krumpli (burgonya) mert a narancs szüretet február végével a krumpli szüret követi Syracusában,

A narancserdők között gyönyörű hegyoldalban nyújtózkodik egymás mel-

lett a régi dicőségnek régi emléke gyánant.

Az ezrelevek nem tűntek el nyomtalanul ezen hatalmas alkotások felett, de mégis mind-egyik teljes kedvet mutatja a világ két leg hatalmasabb nepe színházának. Valami sajátos érzés vett rajtam erő, mikor láttam, hogy most egy derék csasi lopezlész ott, hol egykor a világ urai: a római konzulok és senatorok foglaltak helyet, hogy a római színház csavéján át egy-egy gyáva gyík menekedett előlünk, a hol egykor a gladiátorok a tigrisekkel és az oroszlanokkal viaskodtak.

Dionysius fülének nevezett barlang pedig a mostani physikai ismeretek dacára is bámulatra ejti az embert.

Az egy hatalmas sziklahegybe véssett kissé jobbra hajló és felül ék alakba végződő barlang, mely a hangot több százszor nagyobbítja. Az alatt elhasított papír a barlangtelején fűlsértővé vallik, az alatt süttőgő beszéd odafent hangossa lesz, az ajtócsapás felett úgy ballatszik, mintha ágyút süttöttek volna el. Ezen barlang felett épült Dionysius zsarnok palotája, ki alsó szobájában kényelmesen hallgatta a lánczra fűzött rabok keserű süttőgéseit és titkos összeesküvéseit. A hóhér bárdja alatt nem egy szerencsétlen sóhajtott fel, hogy az ő mily titkukat hogyan tudta meg a kegyetlen zsarnok.

A katakombák nyirkos barlangjában kevés időt töltöttünk. A két-három ezer éves sírok és hamvedrek között szorult szívvel és visszafujtott lélekzenél sétálhat az ember. Önkénytelenül és lassan lábhegyen jár út mindenki mintha attól kellene tartani, hogy a görög hősök fölébrednek hosszú álmukból. Siettünk tehát ki a szabadda, hol mindenütt és mindenben gazdag élet honol.

Visszafelé a makaróni városrészén téntünk a városba. Mi legalább Makaróni utcára kereszteltük ezt az utcát, hol ezer meg ezer ember, asszony és leány gyurja, sodorja vagdalja és szárija különféle vastagságu és hosszúságu makarónt. A szegény csasik meggyőződve huzzák makarónival megrakott taligájukat, nem sejtve, hogy annyi innyencz esemegéjét czipelik a tengerpartra.

Maga Syracusa a déli olasz városok képét tárja elénk. A szűk és rendezetlen utcák, az utcára nyíló igénytelen szo-

A „SOMOGYI UJSÁG“ TÁRCZÁJA.

Zoraida.

Írta: Hegyessy János.

A hatodik hónapja ostromolta már Tsitserkoff tábornok a vitéz kálgár törzs szikla fészket Dalfurt, mit Ben — Ottmár a vitéz cserkesz chágán védelmezett. — Sz-Pétervárról azt izenték Tsitserkoffnak hogy ha nagyon szereti a vállbojtjait iparkodjék valamint tenni azzal a rongyos fészekkel, mert nem érnek reá sokat időzni a kálgároknál, azoknak az országuk csak a bevezető út a Csceszenekhez meg Jezidek országaiba, onnan pedig csak egy lépés a tőrgauták birodalma, arra van szüksége a minden oroszok czárjának. Hanem Dalfur városát jól védelmezte nem csak a vitéz chágán, hanem a föld isten meg viz isten is, mert 17 kanyarulatot tevő sziklaút vezetett a város kapujáig, melynek minden fordulata tele volt sziklába vágott üregekkel, melyekben a chalgár lövések úgy ültek, mint a darázssejtekben a darázsok a kasbek folyó meg másik oldalról fogta körül és egy mesterséges gátokkal emelt tó olyan szépen megvédte a támadástól, hogy a legerősebb ágyupark sem különben. Volt, kellett valahol lenni a tónak egy lefolyása, melyen ha le

lehetne valahogy a vizet vezetni, keletről könnyen hozzá lehetne férni s akkor egy elszánt támadással hatalmába lehetne keríteni a várat, s nem volna a kálgár népnek más választása mint vagy megadni magát vagy pedig mindenestől áthömpölyögni a Jezidek országába, ami megent egyértelmű volna a halállal, most tudni való hogy a kálgán és Jezid törzs emberlélekzet óta harcban áll egymással minek aligha lehet egyéb oka min' hogy a kálgár berbecsének kék posztó a betétje a Jezid meg vörös.

Tsitserkov mind a tíz kőrmét lerágta már bosszuságában, hogy az orosz fegyver nem tudja Dalfur kaput kinyitni, midőn a „Presbroszenszki“ ezred egyik kapitánya egy igen egyszerű tervet ajánlott. — At kell valakinek öltözni cserkesz ruhába, átmenni az ellenséghez, szinleg elárulni az orosz hadállások fekvését, behízelegni magát az ellenség szívébe, megtalálni a kasbek folyó tavának a zsilipjét, azt egy szép éjjel felszaggatni, aztán a többi önként jó magától. Igen ám de ki vállalkozik erre a csiklandós feladatra? A tisztet fejét csóváltak reá. Nyílt homlokkal megostromolni a kálgárok szikla útját, lőhátan megtámadni egy mellvédet, az mind gyerek játék ehhez, mert ugyancsak ravasz fizető legyen az, aki tudja a cserkesz agyafurt eszén.

No hát vállalkozom rá én, — szölt egy vadász kapitány, — én sokat tanyáztam Georgiában, ismerem jól a talino nyelvet, melyet az Elborus és Kasbek hegység minden törzse megért, elmegyek és nem telik bele egy holdujjulás meghalljátok mire képes egy bátor ember s mit ér az orosz ilyen szemét néppel szemben.

— Jól van Oronscky Jaroszláv — hát eredj!

* * *

Dalfur városában a kálgár nép ünnepeket ül. A muszkó sereg a legutóbbi vesztesége folytán hátrább vonult. A kálgár nép napjai Bett-Ottmár házában gyűlnek össze lakonára és isszák az erős kacheti bort téve tömlőkből. — Körben ülnek a férfiak és pipáznak csendesen szótalanul. — Az agyag pipák a közép ponton egymáshoz vannak támasztva, mi közben kézről — kézre jár a „bratina.“ Egyszerre kinyílik az ajtó s belép rajta egy lázisztáni bánd teljes kiállításban. — A férfiak szótalanul tartanak szemlét a jövővényen, gyanusan vizsgálják az arcát ruháját, fegyverzetét, az pedig szemhunyorítás nélkül állja ki a szuró tekinteteket. — Különben az első tekintet elárulja benne a kóborló népzenezt. Ahogy a magas „berboes“ a fejére vág téve, a

bák, az ablakokból lecsüngő száradó ruhák jellemzik ezt is.

A paloták sem sokat törődnek a kényelemmel, jól lehet fényes dákák fekete szemei szikrázva ragyognak a paloták egyik másik ablakában.

Épületei közül engem leginkább a Minerva temploma lepott meg, melyet bár katolikus templommá alakították át, de régi oszlopait és egykori berendezését még tisztán lehet látni.

A Carola hajó azonban éles füttyölésével jelezte, hogy egy óra múlva folytatja útját Afrika felé. Sietünk a kikötőbe és egy csónakon nem sokára hajónkhoz értünk, melynek fődélzetéül ismét gyönyörködünk a remek vidékben. És már messze szelte hajónk a kék-zöld habokat, de mi még folyton gyönyörködünk Syracusa pompás környékében.

Beksits Ignác.

HIREK.

Felkérjük t. olvasóinkat legyenek szivesek hátralékaikat beküldeni, egyrészt azért, hogy a lap eddigi számai lezárhatók legyenek, másrészt pedig azért, hogy a lap szétküldése akadályokba ne ütközzék.

„SOMOGYI UJSÁG“

kiadóhivatala.

— **A városházáról.** A Kaposvár városi képviselő testület június hó 22-én rendkívüli közgyűlést tartott, melynek tárgya volt a városi tanácsos és a pénztár, ellenőr megválasztása. A tanácsosi állásra Kovács Soma ügyvédjelölt mint egyedüli pályázó egyhangulag megválasztott; az ellenőri állásra pedig három a pályázó közül Jankovics Kálmán segédjegyzőt választották meg.

— **Gróf Somsich Józsefről,** a csak nemrég elhunyt főúrról a nép száján furcsa hír tartotta magát már rég idő óta. Az elhunytak ugyanis egy különös baja volt. Nem tűrhette a lószagot. Ha lovakat fogtak hintaja elé. A paraszt nép előtt persze ez a sajátságos közlekedési mód számtalan találgatásra adott okot. Legjobban el volt terjedve az a mese, hogy a gróf egykor hatlovas hintóval Budára ment épp akkor, midőn ott a királyt vár-

ták. Látva tehát a hatlovas hintót, őt őt nézték a királynak. E félreértésért a király a néphiedelem szerint, annyira megharagudott, hogy végkép elűtötte őt a lovak használatától. Nagyon természetes hogy e mondából egy szó sem igaz. Gróf Somsich kizárólag baja miatt fogatott ökröket hintója elé.

— **Megbízás.** A marczali-i járásra nézve a gazdasági tudósítói tisztelet a földmívelésügyi m. kir. miniszter f. é. 34214. sz. a. Korenika Miklós niklai lakost és földbirtokost bízta meg.

— **Az érettségi vizsga** a kaposvári áll. főgimnáziumban e hó 22-én és 23-án tartatott meg. Vizsgázott 14 tanuló, kik közül 2 jelesen éretti, 3 pedig két hónapra lett visszavetve.

— **Elítélve.** Bácskai Károly szabó legényt, ki Karnay Ferencz Kaposvár városi végrehajtót késsel mellbe szurta, a kaposvári kir. törvényszék e hó 25-én szándékos emberölés kíséretében bűnösnek mondotta ki 6 hónapi fegyházra ítélte. Vádlott is, a kir. ügyész is felebezéseket jelentettek be az ítélet ellen.

— **Kinevezések.** Gönczy József már-marosszigeti kir. törvényszéki joggyakornok a kaposvári Keszü Lajos dr. igali kir. körjegyző-jelölte azonban törvényszékhez aljegyzővé neveztetett ki. — Simkó Géza pedig várm. gyámpénztári alkönyvelővé főispán ur által kinevezetett.

— **Kavulák János** berzencei plébános címzetes kanonok újabb jelét adta nagylelkűségének 6000 forintért megvásárolta a zárdá mellett fekvő Kremzier-féle házat és telket. A zárdá a nagybodás folytán igen szép külsőt fog nyerni, a megvásárolt telket parkirozni fogják.

— **Szintársulat Csurgón.** Szalkai Lajos szintársulatával Csurgón játszik, hol érdekes művészeti élvezetet szerzett közönségének; ugyanis L. Fáy Szeréna, a nemzeti színház művésznője, 3 előadásra vendég szereplésre jött társulatához; a művésznő f. hó 25-én érkezett Csurgóra.

— **Carnot meggyilkolása.** Carnot a francia köztársaság elnöke e hó 24-én Cesare Giovanni Santó olasz anarkista Lyonban agyonszurta. E gyilkosság híre rémséges izgalmat szült világszerte.

— **Meglopott önkéntes.** Kertész Manó 44-ik gyalogezredbeli kaposvári illetőségű jelenleg Pécsen önkéntes, jelentést tett az ottani rendőrségnél, hogy minap délután

ismeretlen tettes a diszkabátjában levő pénztárczáját kilopta. A rendőrség nyomoz.

— **Polgár János** Kaposvár r. város volt jegyzője e hó 23-án hosszas szenvedés után Kaposvárott elhalt. Elhunytáról a család a következő gyászjelentést adta ki: Özv. Polgár Jánosné szül. Nagy Rozália úgy maga mint gyermekei Elek és Lajos, valamint a számos rokonság nevében fájdalomtól megtört szívvel jeleni, hogy felejtethetetlen férje, apa és rokon Polgár János nyug. városi jegyző urnak f. hó 23-án d. u. 3 órakor hosszas szenvedés, boldog házasságának 38-ik, élete 66-ik évében, a halotti szentségek ájtatos felvétele után történt gyászos elhunytát. A megboldogult földi maradványai f. hó 25-én d. u. 6 órakor fognak a rom. kath. egyház szertartásai szerint örök nyugalomra tetetni. Az engesztelő szent mise áldozat f. hó 25-én reggel 8 órakor fog a rom. kath. egyházban megtartatni Kaposvár, 1894. június hó 23-án. Béké lengjen porai felett!

— **Magyar nyelvi póttaanfolyam Csurgón.** Csáky gróf lelépett vall. és közokt. miniszter egyik utolsó rendeletében több tanító- és kisdudovó képezdénél magyar nyelvi póttaanfolyamot rendeznek a szünidők alatt, melyben a magyarul nem beszélő tanítók ingyen elszállásolás mellett napi 70 kr. átalányt kapnak. Mellettük csak néhány magyarul beszélő tanító lesz beosztva, hogy velük folyton társalogjanak s őket a társadalommal összeköttetésbe hozzák. Csurgóra, Baranya, Vas, Zala, Sopron és Moson megyékből vagy 40 tanító van kijelölve, kiket Mátyás Gy. igazgató a neveléstanra, Horváth J. és Pethes J. tanárok a magyar nyelv-tan és számtan módszerére fognak tanítani.

— **Az orvosok és természet vizsgálók pécsi vándorgyűlésére vármegyénkből** mint résztvevők jelentkeztek: Weisz Jakab dr. Nagy-Atádról, Raksányi Árpád dr. Szigetvárról.

— **A csurgói ev. ref. főgimnáziumban** az évzáró ünnepély óriási közönség jelenlétével e hó 17-én délután folyt le. Ezuttal is siker koronázta az ünnepélyt, melynek főleg a torna vizsga volt a fő momentum. A növendékek gyönyörű szabotossággal végezték gyakorlatikat. Főleg a szertornaszat terén oly előmenetelt mutattak, a mely dícséretre válnék bármely athletikai klubnak. Az ügyes tor-

„besmét“ melynek mind a 72 gombja szépen be van gombolva, a kék selyem „salavári“ a csónak orru fűzőtt „opánk“ Övében a „kindzsál“ nyakában a töltény tartó hátán a borzbőrbe takart ezüst veretű puská, oldalán a merészen görbült saska hátán a „esimpolya“ iszákjában a dohányzaeszkó és a pipa, így csak egy vándor lázisztani énekes van öltözködve, kinek hazája a zöld Elburóstól a fehér Terekig terjed. Arcza szép dióbarna, a hegyesre nyírt szakáll, a kifli formára lelógó bajusz, a komoly mélabus tekintet, csak is egy telivér cserkesznél látható.

A jövevény mikor a „buruk derjét“ elmondta, szó nélkül helyet szorított magának, elővette pipáját oda támasztotta a többihez és fújta a füstöt megátalkodottan a levegőbe, mikor a férfiak pipájukat kiszívták, mikor a „bratina megint kézzel kézre járt, szólt a jövevénynek Benothnár a chágán.

— Légy üdvöz idegen, mit keressz a kálgárok városában.

— Nevem Obed-Molláh, az Eborus tulsó oldaláról származom az aleház szabad fejedelem utolsó sarja vagyok, kinek népét a moszkó leigázta, férfait leöldöste, asszonyait elrabolta, s engem földön-futóvá tett.

— Miért nem maradt a vitéz fejedelem ott, ahol az abcház férfiak?

— Allah növeszsze meg árnyékokat chágán! ki kérdezi meg a madártól miért repül mindig széjjel szemközt, ki felelhet arra, hogy miért kell a télre a tavasznak következni, — ki akarja bolond észszel, hogy a patak felfelé folyjon a hegynek.

Az alachár nép jósai régen megmondották, hogy az a férfi fogja törzsét a moszkó igája alól felszabadítani, aki 7 évi kóborlás után egy olyan népet talál, melynek vezére 7 szer annyi idős mind a mennyi idő alatt változik a hold s van egy 17 éves leánya, kinek acél színű szemei, szinárany haja van és még nem látott férfit. En vállalkoztam a feladatra, hetedik éve járom a kék hegyeket ma tudtam meg, hogy Ben-Ottmár chágán 49 esztendő s itt akarom megtudni van-e olyan leánya a minőt az imámok megjósoltak, mert akkor én vagyok az, kire az abchár nép oly régóta várakozik.

Csak most adta Obed-Molláh kezébe a chágán a szűk nyaku kobakot s kínálta meg itallal, s Obed semmivel sem mutatta meg igaz cserkesz voltát, mint mikor abból a szűk edényből kiszopta az erős italt anélkül, hogy egyet kortyantana. Mikor letette maga elé a földre, nem látszott az arcán semmi változás, még a szemei sem csillogtak jobban. A kálgár vitézek helyeslőleg bólintottak fejeikkel a próbára. Szép cserkesz táncosnők jöttek a

terembe ezután zörgős köszöntővel, apró tám-támokkal s belekezdtek abba az érzék csiklandó szenvedélyes táncba, amittől felforr az európai ember vére, izgatott lesz szemei villognak. — Obed-Molláh arczát figyelmesen vizsgálták minden oldalról. — Az egykedvű komoly maradt erre a jelenetre is, bebizonyítva igaz cserkesz voltát, mert a valódi cserkesz arczáról soha sem lehet leolvasni, amit érez. — Majd bolondos jelmezbe öltöztetett festett képű alakok jöttek, kik groteszk ugrásokkal, ostoba arczfintorgatásokkal mulattatták a férfiakat. Obed-nek egy arczizma sem változott e hahótára gerjesztő alakok láttára, egy forma komoly maradt erre is. Jól is tette, mert ha a nevezetes legkisebb jelét adja, akkor azonnal ráismertek volna, hogy ez nem cserkesz, mert az igazi cserkesz nem nevet soha. — De végkép meggyőződtek róla, hogy az a kinek magát mondja, mikor a mulatság vége felé kiment az ajtón. Bal-kézével nyitotta, ki jobb lábával lépett előre s mivel az ajtó küszöbén a magas „berbacs-esel“ nem fért volna ki le gugyolt s úgy borozott. Ezt csak egy szabad nemét szabad fia tehette, ki a fejét meg nem hajtja soha, egy európai egy moszkó már lehajolt volna. Ezt nem lehetett eltanulni ennek véreben kell lenni az embernek.

nászok mutatványait a közönség többször zajos éljenzés és tapsal jutalmazta. A zene és énekszármok nagy tetszésben részesültek. Mint érdekes körülményt megemlíjük, hogy az intézet több mint 1000 frt jutalmat osztott szét, a szorgalmas és jó magaviseletű növendékek között. Az ünnepélyt dr. Vida Károly igazgató a növendékekhez intézett bucsu szavakkal zárta be.

— **Polgári kör Kaposvárott.** Junius hó 24-én értekezlet volt Kaposvárott a varosháznál „egy” polgári kör alakítása tárgyában. A megjelentek egyhangulag elhatározták a kör megalakításának szükségességét, minthogy azonban annak állandóságát a „saját ház” és némi alapvagyon előállításában vélik, Kapotsfy Jenő, Roboz István, Szalay Károly s mások felszólalása után elhatározták, hogy a nyomban kiküldött bizottság 200 frton felül vagyoni szavatosságot nem vállalnak, de a vásárlandó ingatlan árnyos részeseivé lesznek. Ha azonban ily uton „saját ház” megszerzése kivihető nem lenne, a hajdani „Népkör” vintájára azért a polgári kör megalakul s a szervezkedés és további teendők végett július havában szélesebb körű értekezletet leendő részvényes, ki az egyszer s mindenkorra fizetendő 200 frt alapító tagsági díj befizetését részletekben óhajtja, 10 évi kötelezettséggel évente 25 frt tagdíjat fizet. Az értekezleten a politikai pártok minden árnálata képviselve volt.

— **A kaposvári tanintézetek** évről-évről vizsgálatai egész június hóban folytak. Közönségünk azonban gyéren látogatja a jelentőségétől megfosztott vizsgálatokat, pedig bizony-bizony a vizsgálat volna hivatva erősíteni ama kapcsolatot, mely szülő és iskola között kiválóan előnyös. Az elemi népiskola és polgári leányiskola vizsgálaton a községi iskolások küldöttei, a kereskedelmi iskolában pedig a kir. tanfelügyelő elnökött s elég hosszú ideig tartott, még egy-egy osztály növendékei leszámoltak az évi sáfarkodás eredményéről. Ma már tanító és tanuló a szünidő édes nyugalma élvezni, a szülő pedig izgat-fárad tovább, hogy gyermekének, családjának verejtékkel szerezze össze azt materiát, mely a jövő drága tanév elkezdésének alfája.

Obed-Molláh az első nap megnyerte a kalgárok nagyjait. Bátor fellépése, harcias dalias tekintete férfias komolysága nemzetének szomorú története, miről olyan szépen tudott énekelni, hogy az acél szívé vitézak is elérékenyedtek, hamar megszerették Obed-Molláht. — A fegyverrel úgy bánt s hogy senki sem, megfékezte a legszilajabb lovat, s mikor a kalgár vitézek kiűtöttek az ostromló moszkókra Obed mindenütt a legelső volt. A legnagyobb golyózáporban nem hátrált, kikereste hol gyenge az ellenség oda vágott asztán a legnagyobb erővel, ellenaknakat ázott felvette a moszkók költséges tűz-aknáit, elfoglalt egy álcázott ágyutelepet rajtuk ütött mikor ettek, mikor legédesebb álmukat aludták. Egyszer Tritserkoff szál-lásához oly közel merészkedett, hogy kiáltását is meghallhatta az óriás természetű tábornok. — Obed-molláh nemsokára kedvence lett a kalgároknak.

Egyik nap behívatta őt magához Ben-Ourmár s egy befátyolozott hölgyet vezetett elébe megfogta a kezét s beletette Obedébe s azt mondta:

— Vitéz chagánja az aboházoknak, — ez az én leányom Zoraida vagyis hajnalcillag, ma töltötte be a 17 évét neki vannak aczélszürke szemei, az ő apja az, aki annyit idős 7 szer, mint a mennyi idő alatt egy holdváltozás megtörténik, — legyen a tied ved őt feleségül, most már elhiszem, hogy beteljesedik az aboházok jósata.

Igal és vidékének majálisa.

Piff — Puff.

Na — mi az!!!

Ha-Ha-Ha!

Ugy-e megijedt domine reverendissime.

Hát elfeledé, hogy ma van az igali majális?

De a Manó látott júniusban — majális, s ha még júniusból a mai ifjuság egyház és codex ellen is májust csinál, hogy mernek reggeli 7 órakor éjjeli csend-zavarok módjára lövöldözni, és más embert nyugalmaiban háborgatni...

Igy dörmögött az öreg esperes ki álmából fölriadva — mi közben a káplán által oda nyújtott meggyiszínű czingulust felkötés megbékült, elfogyasztá egyszerű kis reggelijét és szokott békés természetével kiment sétálni a szabadba.

A többi lakóknál nem úgy történt.

A község háznál megtudták azt, hogy még két ponyva hiányzik a sátorról, egy-szerre három tintatartót döntöttek fel — hisz nem lehetne elviselni a ponyvák hiányát — futottak utána, mert ma mindenek meg kell lenni.

A hivatalos helyiségek zöld kapuja becsukott, előtte állt a teljes pompával felöltözött ordináncz; ma minden panaszt elutasított volna, mert az összes hivatalos személyzet kivonult közügyben csak a házigazdát képviselő főbíró maradt, hogy azzal pedig nem lehet beszélni mert gyomor görese van, ilyenkor pedig nem jó háborgatni, ezt Mátyás az ordináncz igen jól tudja magáról.

Volt is Igal városában készülődés és kivonulás a majálisra — vagy ha az eperes urnak jobban tetszik juniálisra kivonult minkeni, csak a beteg főbíró nyögött otthon, sajnáltuk szegényt.

A ráksi-i erdő híres szép hely, de ilyen híres és szép még nem volt soha; a püspöki erdők fő-fő Manója kijelölte azt a helyet hol leggazdagabb az erdők viránya, s legmélabusabb a hely nem akarván azt engedni, hogy földi halandó megverje a természetet bájaival, mert hisz őt sem tudták még a földiegek meghódítani.

A természet által gazdagon megáldott kis völgy, melyben az előtt csak rigók és csalogányok zajongtak, rövid idő alatt megtelt lármázó és neszező emberi alakokkal, egyik kocsi jött a másik után jöttek szép asszonyok, lányok, jött a férfi ifjuság.

Lehetett hallani udvarlást, hizelgést, s hol ezelőtt pár órával az erdők csendjét a madarak danája verte fel, ott most egy nagy méhkas zsongásához hasonló szibaj honolt; csupán egy vén kakas dörgött még néha az est homályában, de nem tudott maga köré csalni senkit, mert a társaság össze jöven, már nem volt kit ő a fizetési ivre feljegyezhetett volna.

Leszállván a nap, eljött a csillagok ideje, ekkor irtam össze ez égi testeket képviselő női társaságot, kik a következők voltak: Asszonyok.

Trombitás Mihályné, Melitskó Miklósné, Szmodics Endréné, Paál Tamásné, Gruber Imréné, Mihályfy Antalné, Kerkapoly Istvánné, Fork Jakabné, Igalból, Bogvay Jenőné, Magistris Miksáné, Andorka Elekné Kaposvárról, Köröndy Józsefné, Karádról, Finkeyné Jabáról, Hencz Gyuláné, özv. Simkinné Andocsról, Füstös Istvánné Kacsokból, Göttman Károlyné Gadácsról, Vikár Kálmánné Nagy-Atádról, Orbán Antalné Nágocsról.

Leányok: Sárközy Laura Szilból, Köröndy Elvira és Szeréna Karádról, Köröndy Aranka Bogláról, Finkey Juliska, Jabáról, György Irma, Melitskó Emma, Brauer Mariska Igalból, Hanny

Henricht és Ágát Rádi pusztáról, Göttman Mácsi, és Janka Gadácsról, Hencz Neli Németsürből, Füstös Erzsike Kacsokból, Orbán Margit Nágocsról.

A kedélyességnek hol volna othona, ha nem természet szabad ölen, hol minden érzélem megnyílik s a szó a szabad természetben utat kér magának; — de itt a hallás is igen éles, bírok tehát pár érdekes beszélgetést melyet saját füleimmel hallottam.

Szép kis pár tánczolja a második négyest, a fiatal ember majdnem elolvad, nem tudom a hőségtől-e, vagy tánczosnőjének szép szemeitől, remegve mondja „ó nagysád, én úgy szeretném a maga kezét megfogni. A kis leány pirulva szól: az én kezem még szabad, angyal adom, kinek akarom s kegyed elől nem dugtam még el soha.

Volt egy másik, hol egy tisztos apa örömmel nézven családjának tizenhatéves virágát, a mellette álló ifjút megszólítja, ismeri ön azt a szép kis leányt?

Nem.

Pedig kár, szép kis leány és fiatal. Azt látom.

Művelt, ildomos, most jött haza a miskolczi zárdából.

Ah, valóban?

Igen, azután még van szép kis vargona is... a papa nem tudja tovább mondani, mert oda jött a kis leány és megostromolta egy fagyaltért.

Fiatal emberünk elkámforizált.

Megjött a reggel, mi is elkámforizálódunk, de csak szóval — mert lelki-leg most is ott vagyunk a zöld gyepon; a szívünket pedig viszik szanaszét. Az a jó mulatságnak áldozatul esett.

Minek is van juniális a világon.

Franciacus.

CSARNOK Óda.

A csurgói tanítóképző-intézet 25. éves fennállásának örömnepélyére, 1894. jun. 19.

Irtá: és szavaltá Hollási István.

Örömkönn, hullj ma, mint pünkösdi zápor,
Hogy — mit szívünkbe isten — kéz vetett,
S mind végig ott felső gond őriz, ápol —
Viruljon a szent hazaszeretet!
Oh társak, az hozott ma össze minket!
Hullassuk hát örömtől könnyeinket,
Hogy anyai küzdés és balsors után
El nem hulltunk a terhes lét-csatán!

E szent falak, e hely mi drága nekünk!
Hol ifjuságunk arany álma tölt,
Város, bérére illetődre lépünk,
S emlék — rózsáktól felvirul a föld!
Első szerelmünk tündérszép virága,
Itt nyílt ki — hajh! a mindörökre drága!
Nem érezzük, a lét minő kemény
Zsongott szívünkben a gazdag remény.

S most visszatérünk edzett férfi vállal, —
Azaz: sokan megtörtén, roskadtagság!
Hajh, mert ki ily terhet magára vállal,
Leroskad, sőt sok gyengye megszakad!
... De félre, aggsd most! Szép ifjuságunk,
Emléke ébred: itt átél világnak.
Nagy ég! mi nyájas, boldog kor vala!
Mért nem felel több piros hajnala!

De, bár karján a szép emlékezetnek
Bejárna kinn a sok kedves helyet,
Jöjj vissza, csarnokunkba bevezetlek,
És ülj itt vesztog, röpke képzelet!
Hadd emlékezzünk, most a régiakról,
Kiknek dícséretére lantom zendül,
Ez intézet megalkotóitól,
Kiknek szívünkben emlékek virul.

Tudjátok-e, bajtársim, hogy a költő
Nekünk mily kincsünk, ég — ajándokul?
Nagy hangszerelme ég — földet betöltö,
S verőfényében népe boldogul.
Dicső Eötvös honért égő szívének
Nagyságról zengjen ma hála ének!
Oh, néki mennyi jót köszönhetünk!
Ő tőle vett lélelt intézetünk.

Lázás munkában, hű lelkesedéssel,
Ifjú tüzzel jobb keze valál
(Klió, nevét szintén ragyogva véd fel!)
Láng lelkű férfi, Molnár Aladár!
Emléki nem feltűnsz, miként egy álom,
S eszményi lelkes keped, úgy csodálom,
De, melyet itt leírnom nem lehet,
Még inkább honszerelmes lelkedet!

S nagy nevelő, ki életednek árán
Képes valál emelni szent ügyed,
Magyar tanítók mintaképe, Bárány!
Kezed farasztott plántákban rügyet,
Szép ifjú fánk alattad felviragzott,
Érett gyümölcsöt ad... s lelkes madárszót...
Majd más hová szólítván el hazád,
Más gondos kézre feltett fád' bizád.

S oh-ti Dicsők, kik már a menny honából
Tekintetek örömmel most le ránk!
Kebünk mély hála érzelmetől tágul,
S éretteket küldjük buzgó imánk,
Sugárzó példátok ragyogva intsen,
Hogy azt kövessük honfitetteinkben,
S mely drága éltetőkre fényt vetett,
Ne hagyjon el a szent honszeretet.

S te szép intézet, lelkes vezetőkkel,
Haladj tovább göröngyös utadon!
Dicsőséggel érvényes, nagy jövőt el,
Vívén a zászlót hévvel, szabadon!
S te ifjuság, e méhkasból kiszállván,
Hirdessed majd a hon négy messze táján,
Buzgó tanárid hív példáiként
A honszerelmi drága szép erényt!

S az ezredéves ünnep közeledvén,
Társak, tegyünk itt egy szent fogadást,
Hogy bár munkánkért nem jár díj, se' repkény,
Hazánk üdvét munkáljuk, semmi mást!
A költőktől tanuljunk konszerelnet,
És hirtsük el, hol jó talajra lelhet!
S ha majdan óránk, vég perczet mutat:
Dijunk leszen a boldog öntudat!

Örömkönn, hullj ma, mint pünkösdi zápor,
Hogy — mit szívünkbe isten — kéz vetett,
S mindvégig ott félső gond őriz, ápol —
Viruljon a szent hazaszeretet!
Oh társak, az hozott ma össze minket!
Hullassuk hát örömtől könnyeinket,
Hogy annyi küzdés és balsors után
El nem hullunk a terhes lét-csatán!

Jubileum és tanító-gyűlés.

A csurgói állami tanítóképezde a most befejezett tanévvel fenállásának negyedik százados jubileumát ülhette meg.

A magyar közoktatásügy e 25 év alatt megerősödött, melyből a tanítóképezőknek, köztük a csurgóinak is oroszlan rész jut. Ma már a tanító, nem a régi „hudi magioter“, hanem a társadalmi tevékenységeknek mindenkor számbavett tényezője, ugyanazért az „alusa mater“ jubileuma nem kizárólag a tanfőfiaké, hanem követve édes mindnyájunké.

Június hó 19-én a kulturáció intézményeket régi idő óta dedelgető Csurgó nagyközség utcái benépesedtek a járókelő régi ismerősöktől s a „Korona“ vendéglő nagy terme nem is volt elég tágas a csurgói társadalom színe javának befogadására, mert a képezdei ifjú-ag ünnepies koncertje, a műsor gondos összeállításánál fogva is vonzó volt.

Az előadott vonós, és férfi négyesek precíz előadottságát Bátor Lajos zenetanár művészi betanítása mellett valódi műveltséget nyújtottak, Hollósy István, a képezde egykori növendékének ódája — melyet olvasóinknak egyidejűleg készséggel bemutattunk — lelkesedésre gyújtott, mert a lehetséges szerző a mellett, hogy igen sikerülten megírta, felülmúlhatlan sikerrel személyesen szavalta el.

Horváth József képezdei tanár apoteosisa méltó párja volt Hollósy ódájának, Bátor Lajos zenetanár pedig saját szerzeményeivel kedveskedett. A sikerült koncert után a fiatalság jó kedvében tánc czal várta a hasadó hajnalt.

Másnap a képezde igazgató-tanácsa, valamint a „somogyi megyei általános tanító egyesület“ a képezdei épületében ültek, utóbbi az új közoktatásügyi minis-
teret üdvözölte s igen fontos kérdések-

ben, a közoktatási törvény módosítása tárgyában is hozott határozatokat. Az özvegyek- és árvák segélyezési ügye azonban a vitát elmérgesítette, melynek hatása a gyűlés befejezéséül kiűzött tisztújítás eredményében meglepetést okozott.

A komoly jubilaris ülést vég társas ebéd követte, mely alatt a felköszöntők sorozatának a vonat korai indulása vetett véget, mely a vármegye népnevelőit a tanévet befejező vizsgálatokhoz siettek vissza.

Vonatok menetrendje.

Indul Kaposvárról:

Zákány felé, személy v. d. u.	3 48 perckor
„ „ „ reggel	8 óra
„ „ „ éjjel	3 „ 38
„ „ „ gyors v. d. u.	6 „ 49
Dombóvár felé, szem. v. éjjel	1 „ 23
„ „ „ gyors v. d. e.	9 „ 24
„ „ „ vegyes v. „	10 „ 46
„ „ „ este	8 „ 8

3242. sz.

tk. 1893.

Árverési hirdetményi kivonat.

A nagy-attadi kir. bíróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Salzman Brunó és csatlakozott társai végrehajtóknak Korez János helyesen Kis Korez János végrehajtást szenvedő elleni 300 frt. tőkekövetelés és járulékai iránti végrehajtási ügyében a kaposvári kir. törvényszék a nagy-attadi kir. járásbírósa területén lévő Csököly községben fekvő a csökölyi 704 szíjkeben A I. alatt foglalt 305, hrsz. b. jelenleg Korez Katalin és Erzse kiskorúak nevében álló békességre az árverezést 491 frt. — körben ezennel megállapított kikiáltási árral elrendelte, és hogy a fenneb megjelölt ingatlan az 1894 évi augusztus hó 25-ik napján délelőtt 10 órakor Csököly község házá-
nál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10% át vagyis 49 frt 10 kr készpénzben vagy az 1881 LX. t. cz. 42 §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt Igazságügyminis-
ter rendelet 8 §-ában kijelölt óvadékképes érték papírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t. cz. 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabá-
lyszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Nagy-Atadon 1894 évi április hó 12 napján

A kir. járásbírósa mint telekkönyvi hatóság.

Rohonczy,

kir. aljárásbíró.

576. szám.

v. 1894

Árverési hirdetmény.

Alulírt kiküldött bir. végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §. értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a kaposvári

kir. járásbírósa által 2526 számú végzéssel Rosenzveig Lipót és fia bécsi lakos végrehajtató javára Berger Gusztáv kaposvári lakos ellen 324 frt tőkekövetelés és járulékai erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 764 frt krra becsült barchett szőnyegek, női köpenyek, és különféle rövidáruból álló ingóságok, nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a kaposvári kir. járásbírósa 4125 P. 1894. sz. kiküldést rendelő végzése folytán a helyszínén, vagyis Kaposvárott leendő eszközzésére 1894. év július hó 5. napjának d. e. 8 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 10. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsá-
ron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára készpénzben, illetve az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Együttal az 1881. évi LX. t. cz. 111. §-ának rendelkezéséhez képest felhivatnak mindazok, kik az elárvereztetni rendelt ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítéshez jogot tartanak, hogy elsőbbségi bejelentéseiket az árverés kezdetéig alulírt bir. végrehajtónak egy példányban írásban adják be, vagy addig szóval bejelentsék.

Kelt Kaposvárott, 1894-ik évi június hó 20 napján.

Nagy János,

kir. bir. végrehajtó.

234. szám.

v. 1894.

Árverési hirdermény.

Alulírott kiküldött bir. végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a kaposvári járásbírósa által 721 számú végzéssel Rosenzveig Leopold bécsi lakos végrehajtató javára Berger Gusztáv kaposvári lakos ellen 225 és 225 frt. tőkekövetelés és járulékai erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 560 frtra becsült pénzszekrény paplakok, ruhaszövet és ingekből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a kaposvári kir. járásbírósa P. 3087 1894. sz. kiküldést rendelő végzése folytán a helyszínén vagyis Kaposvárott leendő eszközzésére 1894. év július hó 5-ik napjának d. e. 8. órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. cz. 10. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsá-
ron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára készpénzben, illetve az 1881. évi LX. t. cz. 180. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Együttal az 1881. évi LX. t. cz. 111. §-ának rendelkezéséhez képest felhivatnak mindazok, kik az elárvereztetni rendelt ingóságok vételárából a végrehajtó követelését megelőző kielégítéshez jogot tartanak, hogy elsőbbségi bejelentéseiket az árverés kezdetéig alulírt bir. végrehajtónál egy példányban írásban adják be, vagy addig szóval bejelentsék.

Kelt Kaposvárott, 1894-ik évi június hó 20 napján.

Nagy János,

kir. bir. végrehajtó.

Hirdetmény.

A nagyérdemű közönség becses tudomására
hozom, hogy a

„Kőbányai Polgári Sörfőzde“

főraktárát

Somogy megyére átvettem.

Raktáron tartok:

**POLGÁR SÖRT,
SZ. ISTVÁN SÖRT**

(á la pilseni)

mely sörök Somogy megyében egyedül csakis
nálam kaphatók s a t. közönség részére azt
Zárda-utczai házamnál 25 literes
hordókban és palaczkokban fogom
szolgálatni.

Kaposvár, 1894. május hóban.

BERGER IGNÁCZ

sör és bor nagykereskedő.

12--5

POSGAY SÁNDOR

gép- és lakatosgyára Kaposvárott

Sétater-utcza 15. sz.

Elvállal mindennemű gépek, különösen varrógépek győ-
keres javítását jótállás mellett jutányos árért; ugyszinté
gőzeséplőgépek kezelését, kiválólag ajánlja részöntődjét.

Továbbá új szivattyus kutak, tűzifecskendők, tizedes mér-
legek készítését, saját találmányu

felnyithatlan biztonsági zárait

kevés tüzelő anyaggal használható vas tűzhelyeit és szobasür-
gőnyeiket. Elvállal mindennemű saját készítményű épület lakatos
munkát, melyet nem a vasárnapnál szerez be, mint más lakatosok
az öntött vasalást, hanem azt maga készíti, miért is munkájáért
felelősséget is vállal.

Végre tudatja a gőzgéptulajdonos urakkal, hogy a gőz-
cséplőgépek a sok kontár gépkezelők által szakszerűen nem
kezelteknek s nem javítottak, miért is ma már sok gép idő
nap előtt tönkre jut, így vagy eladni, vagy becsesolni kény-
telen a gazdaközönség, mind mellözve lesz azon aggály. ha
hozzám fordulnak javítás és kezelés végett, mely csekélységbe
kerül, mert csak a gépnek szabálytalan összeállításában van
a hiba, innént van, hogy a gép contra gőzzel dolgozik tete-
mes tüzelő anyagot és vizet kíván és erőt még sem bír fejténi,
innént van, hogy a tüzesővek megfolynak és a tüzszekevény
elég; továbbá a szalma-törökrázó és dobtengely, ha már egé-
szen laposra elkopott, saját találmánya szerint megacézolja,
melynek jóságáért kezkesedik és csak fele árba kerül mint az új.

Teljes tisztelettel

POSGAY SÁNDOR

műegyet okl. gépész és lakatos.

Magyar János

könyvnyomdája a „Somogyi Ujság“ kiadója.

Teleky-utcza 9. szám.

E lap részére

H I R D E T É S E K

jutányos áron vétetnek fel.